

LBRIS

We know
books

FUEGO

Paul Surugiu

Confesiuni

CU SUFLETUL PE SCENA VIEȚII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

CUPRINS

Precuvântare la cartea devenită oglinda sufletului” de Ioan Aurel Pop, președintele Academiei Române 5

În spatele strălucirii... O altfel de introducere..... 7

CAPITOLUL 1: OMUL ȘI ARTISTUL FUEGO..... 13

De mic copil visam... .. 15

Împăcat cu sine

Dincolo de măreția scenei

Aleg omenescul, și nu perfecțiunea

Un vis clădit cu trudă

Scrisoare pentru cei care nu mă plac

**CAPITOLUL 2: PORTRETUL UNEI EXISTENȚE
CU SENS** 39

1. SĂ (NE) IUBIM VALORILE

Bunul-simț – valoare pe cale de dispariție

Fără invidii

Fiecare are locul lui sub soare.....

Modestia – virtute de seamă.....

Nu ne mai pasă.....

Fiți oameni!

2. DRAG DE FRUMOS.....

Avem nevoie de artă!.....

Artă, încotro?.....

Picturile mele spun povești.....

Scena mi-e prietenă.....

Cu bucurie (vă) scriu

Televiziunea are nevoie de oameni și oamenii de ea.....	69
Nu-mi doresc o țară plină de doctori docenți, dar nici una doldora de prostie.....	71
Lăsați-ne muzica!.....	73
3. OAMENI CU HAR.....	75
O divă – ANDREEA MARIN.....	75
Elegantă și profesionalism – PAULA SELING.....	77
Voce de voce – NICO.....	80
O istorie de folk – VASILE ȘEICARU.....	82
Salvatorul de vieți – Doctorul IRINEL POPESCU.....	85
FLORIN BOGARDO și STELA ENACHE.....	87
O stea – MARINA VOICA.....	89
Ea e CORINA!.....	92
Romanticul muzicii ușoare – GABRIEL DOROBANȚU.....	95
Inspirație continuă – TEO TRANDAFIR.....	97
ANGELA.....	100
Profesionistul cuvintelor – ADRIAN ARTENE.....	102
O femeie cât 10 – ELENA STOICA.....	105
Bucuria luminii – ALEXANDRA VELNICIUC.....	108
Omul-șlagăr – MARIUS ȚEICU.....	110
„Copacul viguros al muzicii ușoare românești” – JOLT KERESTELY.....	112
Lumini pentru viitor – Asociația Culturală „REGAL D’ART”.....	114

CAPITOLUL 3: CHIPUL DRAG AL PRIETENIEI117

Prietenia, floare rară?.....	119
Omenia nu costă.....	121
Prietenă de suflet – MARINA FLOREA.....	122
Drag de MIRABELA mea.....	124
Omul-enciclopedie – OCTAVIAN URSULESCU.....	127
SANDA LADOȘI.....	129
Măria sa, FLORIN PIERVIC.....	132

Mohicanul ION DICHISEANU.....	134
ANASTASIA LAZARIUC – Vocea caldă dintre frați.....	136
Cu drag de Isoscel – TAMARA BUCIUCEANU BOTEZ.....	139
Dor de STELA POPESCU.....	141
Mi-e drag de DRAGA mea!	143
Prietenie aleasă – ALESIS	146

CAPITOLUL 4: GÂNDURI DESPRE VIAȚĂ..... 149

E nevoie doar de puțină bunătate.....	151
Prea trece timpul.....	153
Cu răbdarea treci marea.....	155
Trăiți!.....	159
Munca ne înobilează	161
Cu viața la tablă.....	163
Nu le știm pe toate	165
Totul este relativ.....	171

CAPITOLUL 5: ÎN RITMUL INIMII..... 173

1. CU IUBIRE ÎNCEPE TOTUL	175
Iubirea este început și sfârșit	175
Fericirea are chipul meu	179
Oare ce ne mai face fericiți?.....	180
Cuplu de poveste – FELICIA FILIP și CRISTIAN MIHĂILESCU	183
2. LIMBAJUL SUFLETULUI.....	187
Despre suflet.....	187
Credeți în oameni!.....	189
Iertați și veți fi iertați!	190
Nimic în viață nu e gratis	193
Să nu vă fie frică de schimbare.....	194
Nu uitați de sufletul vostru!	197
Perfect de imperfecti.....	199
Cu asumare.....	200

Hrăniți-vă inima!	202
Lăsați-vă sufletul la capt!	205

CAPITOLUL 6: LA ÎNCEPUT A FOST...

FOLCLORUL!	207
Iubiți folclorul!	209
Un fir de iarbă – MARIA BUTACIU	211
Mama – IRINA LOGHIN.....	213
Stânca Bucovinei – SOFIA VICOVEANCA.....	216
Doină, dor și omenie – TIBERIU CEIA.....	218
Floare de autenticitate – FLOAREA CALOTĂ	221
Din drag de România mea – SAVA NEGREAN BRUDAȘCU	223
O inspirație – MIOARA VELICU	226
ANGELA BUCIU – Inima Maramureșului.....	228
Nu se va mai naște vreodată o MARIA LĂTĂREȚU!	231
Lie ciocârlie – MARIA CIOBANU.....	234
Simbolul codrului – NICOLAE MUREȘAN	236
Privighetoarea Argeșului – ELISABETA TURCU JUVERDEANU.....	239
Fata cu miere în glas – ALEXANDRA CHIRA	241

CAPITOLUL 7: LUMINA CRĂCIUNULUI

Sărbători în suflet.....	247
Crăciunul din copilărie.....	249
De ce să iubim Crăciunul?.....	252
Crăciunul ne salvează sufletul.....	257

CAPITOLUL 8: ACASĂ E ÎN ȚARA MEA!

1. DRAGA MEA ROMÂNIE!.....	263
Vreau o țară așa cum o merit!	263
Scrisoare către țara mea.....	268

Mândru de obârșia mea	270
Limba română, o comoară neprețuită	271
2. ROMÂNI ÎN GÂNDURI ȘI SIMȚIRI.....	275
Pasărea măiastră – MARIA TĂNASE.....	275
Un freamăt de cuvânt, părintele meu spiritual – GRIGORE VIERU!	278
Desculț fără țară – NICOLAE DABIJA.....	281
Compozitorul universal al muzicii cu suflet – EUGEN DOGA	284
Senatorul principiilor – DOREL VIȘAN.....	286
Româncă de renume mondial – Soprana ELENA MOȘUC.....	289
POSTFAȚĂ. O CARTE DESCHISĂ.....	293

De mic copil visam...

Se-ntâmplă ca visul meu să fi prins contur în lumea măreață a reflectoarelor. Deloc neprevăzut, „planul” fusese ticluit dinainte, de către mama, care și-a dorit să ajungă pe scenă și să aibă un copil care să-i urmeze pasiunea și să-i alunge neîmplinirile. Talentul a existat, dar, de-acolo, visul meu a devenit, de multe ori, greu de atins. Mi-am clădit treptele singur și-am învățat că, pentru a străluci, nu trebuie să dai cu vopsea, ci e nevoie de implicare, de determinare și de puterea de a înțelege că totul are, la un moment dat, un anume preț oferit prin muncă. Visurile acestea, chiar și cel de artist, nu ajung la îndeplinire așa, din senin. A fi cu mintea în nori e una și a vrea, cu tot dinadinsul, să reușești e alta. Iar în cea de-a doua situație e nevoie de discernământ, anduranță și multă minte, căci totul are și-un revers al medaliei.

Eu am ajuns unde sunt azi după 30 de ani pe baricade, cu nopți pierdute, muncind cu sânge pentru fiecare reușită, oricât ar fi fost de mică și aparent neînsemnată. De multe ori, pentru a reuși, e nevoie să fim acolo, cu toată mintea și tot sufletul, pentru a ne dăruii unui vis măreț. Nu știu dacă vorbele acestea sunt mari ori nu, dar am învățat un principiu în ani – acela că totul apare la momentul potrivit, iar atunci când există prilejul, trebuie profitat pe deplin de oportunitate. Am cuprins mereu în glasul meu tot ce m-a durut, toate nedreptățile și-am încercat să înțeleg oameni și chipuri uitate, dându-mi seama astfel că viața nu e niciodată perfectă. Ea nu ne pune la colț și nu cere răsplată. Se înfățișează așa cum e, iar noi trebuie să facem față provocărilor, liberi, cu zâmbetul pe buze. Iar libertatea se educă, propriul spirit fiind mereu în prim-plan, din bucuria de a le oferi câte-o parte din ce ești și celor din jur, pentru a ajunge cea mai fericită variantă a ta.

Nu mă consider star, fiind același om simplu ca voi, care iubește și dăruiește din inspirația sa, găsindu-mi fericirea în banalitatea unor gesturi și-n lucruri mărunte. Vedetismul nu ține neapărat de statut, ci de educație, iar aceasta din urmă devine o redută tot mai greu de atins pentru mulți!

Grigore Vieru spunea că e asemenea ierbii, mai simplu de-atât neputând vreodată să se conceapă. Îi calc pe urme cu acest principiu, căci simt și cred că umanitatea stă tocmai în felul acesta de-a nu epata, de-a nu ieși în evidență decât atunci când ai ceva veridic de spus și de-a trăi demn, cu fruntea sus, cu bune și rele, fiecare etapă. Mereu i-am încurajat pe cei din jurul meu să conștientizeze ceea ce știu și ceea ce le face plăcere, pentru că din asta apar și reușitele, performanța, echilibrul psihic și, nu în ultimul rând, starea aceea de fericire de care povestește toată lumea. Eu sunt un om fericit, cu mare drag de viața mea!

Copil fiind, cutreieram prin vise și credeam că nimeni și nimic nu-mi va fura din strălucirea unor ani în care totul părea a fi construit pentru mine. Sincer să fiu, n-am fost nici prea alintat, nici extrem de copilăros. Întotdeauna am avut acea doză de rațiune care m-a făcut să lupt, dar mi-a plăcut să profit la maximum de minunile copilăriei. Vedeti voi, toată lumea vorbește despre vremea respectivă, cu nostalgie. Pentru mine nu a trecut timpul acela. Eu mă simt un veșnic tânăr, cu speranțe și cu dorința de a evolua și de a fi mai bun. Sunt un copil mare care râde la soare și-așteaptă să ascundă minuni ale vieții în privirile sale.

Am crescut în spiritul unei sănătoase noțiuni de a fi, de a înțelege ce-i cu mine și de a lupta. Modelele familiei mele au fost pe linia aceasta, a supraviețuirii prin orice mijloace. Bunicile mele, ambele, au rămas fără soți de tinere și-au crescut singure mai mulți copii, înțelegând că viața nu e un nor pe care trebuie să plutim, ci o continuă furtună din care trebuie să ieșim cât mai puțin șifonați, ba chiar învingători. Așa au fost și anii mei de-atunci, vremuri în care n-am simțit că mi-e greu. Am crescut în iubire și-am înțeles că ea

este darul cel mai de preț pe care-l putem primi și oferi mai departe.

N-am fost un elev model, exemplar, dar am avut o calitate care mi-a rămas până azi, cea a curiozității. Am învățat în felul acesta să fiu avid în a descoperi lucruri noi. Și-am păstrat mereu muzica alături. Am crescut în casă cu piesele marilor noștri artiști, mi-am dorit să ajung ca ei, și-am răzbit. Stăteam întins cu ochii la cer, pe malul Arieșului, punând zăvor tuturor marilor dorințe, spunându-mi că locul meu e în lumină. Și chiar dacă întunericul mi-a dat târcoale, am reușit mereu să-l fentez, cu o lanternă a bucuriei de-a trăi, într-o frumoasă poveste.

Și-am pus bazele unei vieți armonioase, în care valorile esențiale sunt respectul și bunul-simț. Eu n-am știut ce e suferința majoră și-am înțeles încă de pe atunci că trebuie să muncesc pentru ce am, pentru ce-mi doresc să fiu. Părinții mei, icoane de bunătate, mi-au fost prieteni, dincolo de orice altceva, și m-au lăsat să zbor, să fac tot ce-mi trece prin cap, încurajând încercările mele artistice, luptând și ei cot la cot cu mine pentru a reuși.

De fapt, viața se bătătorește în copilărie. Acolo prind formă tăcerile noastre și ne dăm seama că nimeni și nimic nu ne poate răpi acei minunați ani, în care singurele griji sunt cele ale răsăriturilor prinse de ochii puri ai nevinovăției. Copilăria nu e deloc întâmplătoare, nu e doar o etapă, este veșnica punte între rațiuni și visuri, cu ghidușia în buzunar și cu o mare întreagă de capitole pe care trebuie să le bifăm, să le înțelegem.

Și sunt și-acum copil, trăindu-mi visul măreț. Îmi place că sunt așa. Nu mă copilăresc în sens infantil, ci trăiesc deplin, cu inima deschisă, fiecare tresărire a fericirilor mele. Și în felul acesta mă mențin și tânăr. Oricum ar fi, atât timp cât ne trăiesc părinții, suntem copiii cuiva, într-o deplină complicitate a universului care ne lasă să ne înțelegem cu încercările lui. NU uitați să păstrați copilăria și să trăiți fiecare episod cu seninătate în privire, pentru că omul deplin

*„Copilăria nu e deloc întâmplătoare,
nu e doar o etapă, este veșnica
punte între rațiuni și visuri, cu
ghidușia în buzunar și cu o mare
întreagă de capitole pe care trebuie
să le bifăm, să le înțelegem.”*

nu poate fi altfel decât un veșnic copil, gata să-și deschidă sufletul curat în fața lumii...

De felul meu sunt un om liniștit, simplu, fără a avea vreodată ifose de vreun fel. Chiar dacă mulți mă consideră, pe nedrept, înfumurat, sunt de fapt contrariul, plăcându-mi mereu să fiu popular, să comunic, să vorbesc și să povestesc cu oamenii, în limita timpului și a dispoziției mele. Firește că de multe ori sunt obosit. Și chiar mă gândesc la oboseala noastră, la felul în care ne extenuăm din dorința absurdă de a fi cât mai buni, mai performanți, de a avea și a dăruia. Lăsăm astfel în plan secund consecințele, care au, fără a cuprinde tăcerile în ele, efect devastator.

Cred că în goana aceasta haotică pe care o trăim uităm, din când în când, să avem grijă de noi și de sufletul nostru. Uităm de multe ori să zâmbim și să ne bucurăm de banalități. De fapt, nici nu mai știm ce sunt alea, fiind într-o continuă alergare, cu gânduri. Nu ne mai bucurăm pe deplin de artă, de-un răsărit sau apus, de-o ploaie de vară. Nu ne mai bucurăm de ce e în jurul nostru și privim totul cu o încrâncenare cruntă.

Știi că există reguli și există viață, iar aceasta trebuie întreținută. Știi că există facturi de plătit, oameni de ajutat

și o multitudine de gânduri, într-o țară cu multe neajunsuri, dar fericirea e pe gratis. Nu ne-o impozitează nimeni și chiar asta ne-ar da putere și ne-ar motiva altfel. Și eu sunt de multe ori habotnic. Alerg, pierd nopți după nopți, nu dorm, renunț la prieteni, la vacanțe, la timp. Nu sunt sigur de ce fac toate astea, cum nu prea știu de ce nu reușesc să le îmbin pe toate, în așa fel încât sufletul să râdă.

Oricât de romantice ar părea vorbele mele mărețe, ele ascund un adevăr trist al lumii în care trăim. Mi-aș dori ca oamenii să se oprească câteva secunde. Mi-aș dori foarte tare să nu ne mai lăsăm ghidați de rațiune și să alegem inima. Eu am testat pe pielea mea, îndelung, ce înseamnă renunțările. Și chiar dacă nu aduc regrete mai târziu, aduc păreri de rău. Mai bine cu o factură în plus sau ceva mai puțină satisfacție, decât fără un timp de calitate petrecut pentru a ne restabili pe noi emoțional. Așa, fără grijă, ne stricăm și sănătatea, ne degradăm și fizic, și sufletește. Iar asta lasă urme, trăind cu toții o realitate dură, crudă, văzând din ce în ce mai mulți tineri care pleacă dintre noi, cu regrete în urmă, cu tristeți lăsate altora și cu părerea de rău că n-au făcut la timpul potrivit ce-ar fi fost corect și normal.

Și n-am nici sfaturi, nici rețete ideale. Și nici nu cred că viața sau societatea în care trăim are privilegiați, deși toată lumea își imaginează că artiștii trăiesc în puf și n-au grija zilei de mâine. Dacă le pui pe toate în balanță, strălucirea nu mai este la fel de fermecătoare. Dar n-are rost vreodată să ne plângem dacă facem ce ne place, ci doar să avem grijă de noi. De fapt, nici nu trebuie foarte mult pentru a redescoperi ce-nseamnă să fim noi și să ne fie drag de viața aceasta.

Să fugim dacă ne vine, să lăsăm multe în urmă dacă ne vine, să ne luăm, fără împrumut, fără a da ceva înapoi, o clipă de viață fără perdea, fără a ne gândi la consecințe. Și nu mă refer la una liberă, pentru că asta ne e dată prin lege, ci una în care să trăim deplin, cu toată puterea sufletului nostru și cu fericirile aferente! Eu asta mi-am propus de ceva timp! Și mi-e tare bine!

Am căutat mereu să fiu modest. Nu mi-a plăcut să ies în față dacă n-am ceva de spus și am stat în banca mea, poate uneori prea mult, atunci când a fost cazul. Am vrut să dăruiesc lumini prin cântecele mele și cred c-am reușit măcar să luminez vieți, să inspir și să aduc liniști în marea de incertitudini care ne înconjoară. Nu m-am analizat niciodată prea tare, nici nu m-am gândit foarte des la cel care sunt, mi se pare că am adunat suficiente trăiri și experiențe încât să-mi permit luxul de a-mi da cu părerea despre mine.

Nu-mi simt vârsta deloc și sunt un amestec de sentimente, de bucurii și tristeți, de voință și de forță. Când eram mic, până pe la nouă ani, trăiam un vis măreț, fiind mai mult decât onorat că zeci de mii de oameni, prin oraș, mă celebrau pe mine. Născut pe 23 august, credeam că manifestările îmi erau dedicate, așa cum îmi spunea mama, asta până când am mai crescut.

De atunci, mi-am zis că, la un moment dat, ziua aceasta va fi însemnată, măcar puțin, măcar pentru o anumită categorie de oameni, prin mine. Părul meu grizonant a strâns în el ani de chipuri, de împliniri și amăgiri, de succese și emoții, de tristeți și uitări și, fără a sta pe gânduri, vă mărturisesc că sunt un om împăcat cu sine, cu ce a realizat, nefiindu-mi rușine cu nimic.

Mă simt confortabil în propria piele, am capul pe umeri, nu visez cai-verzi pe pereți, știu ce pot și ce vreau să dăruiesc oamenilor, pot face bine dacă stă în puterea mea și sunt mândru de asta. Sunt fericit că am libertatea supremă de a fi eu însumi, de a mă ghida după propriile principii și de a oferi artă publicului meu, în felul în care eu mi-l doresc.

Nu am și nu am avut niciodată vanități absurde. Sunt mai simplu decât își imaginează mulți. Nu mă consider star, iar anii și poveștile prin care-am trecut m-au călit și m-au făcut să înțeleg că nimeni nu e mai presus decât altcineva pe lumea asta, iar arta are ecouri pentru toată lumea. Și

LIBRIS | We know
 credeți-mă, atât timp cât cineva se regăsește în munca ta,
 atunci scopul este îndeplinit!

Îmi place enorm că viața mea actuală este un cumul de stări, de activități, de trăiri. Îmi place să compun și cred că de-abia de acum am ajuns la nivelul în care stările mele se regăsesc complete, coapte, puternice în cântecele pe care le scriu. Îmi place să vă ofer emisiuni de calitate la TVR 2, luptând, atât timp cât voi putea, cu forța vorbei mele, a muzicii mele, pentru o lume mai normală din punct de vedere valoric. Nu sufăr de mania persecuției, dar avem nevoie, toți, de valori, de oameni care fac ceva, care se implică, definesc lumi de visare. Îmi place să visez și să-mi așez visurile pe pânză!

Ce-mi doresc? E greu de răspuns la asta. Poate că mai mult timp n-ar strica, pe voi, muzică de calitate, echilibru și un strop de liniște. Îmi doresc să strâng încă pe-atâtea împliniri și să fiu în continuare simplu, cu sufletul deschis. Restul le fac, n-am niciun dubiu. Pot duce mult mai mult decât ați văzut și cred că n-am ajuns nici la măcar la jumătate din câte mai pot face!

Dincolo de măreția scenei

Strălucire. Viață de huzur și nenumărate fericiri. Așa arată pentru mulți, eronat, viața de artist. Oamenii își imaginează că noi, cei care apărem la televizor, cântăm sau suntem în lumina reflectoarelor, trăim ca nimeni alții, n-avem probleme, rate la bănci, suferințe și lacrimi, bucurii mărunte sau stres enorm. Suntem priviți ca invincibili și poate și de asta, atunci când picăm, ori nu suntem înțeleși, ori durerile-s prea mari și greu de suportat. Nu, dragii mei, viața de artist nu se deosebește cu nimic de cea a cuiva care nu are o profesie expusă. Nu suntem nici mai buni, nici mai fericiți,

nici mai lipsiți de griji și avem, din păcate, nenumărate stări și greutăți.

Nu vreau să mă refer la alții, ci doar la mine. Da, poate că din punct de vedere financiar sunt în regulă, dar muncesc și-am muncit cu sânge ca să ajung unde sunt acum. Am rate, plătesc taxe și impozite și, ca fiecare, am oameni pe care-i întrețin, am un nume de clădit și o profesie de continuat, căci eu sunt unul dintre artiștii independenți din România, asta însemnând că, alături de o mică echipă, îmi produc singur toată activitatea, pe propriile forțe, nefiind sprijinit de cineva anume.

Am întotdeauna o stare de grijă și-un consum emoțional de neimaginat. Nu vreau să sune ca și cum m-aș plânge, dimpotrivă. Vreau să fie un fel de confesiune din spatele cortinei, pe care unii nu o văd sau preferă să o respingă, pentru că nu dă bine în comentariile lor răutăcioase. Artistul ar trebui să fie permanent doar cu gândul la creație. Ei bine, nu-i chiar așa. Trăim o luptă pentru supraviețuire, pentru a putea evolua, pentru a ne menține.

Dar, dincolo de toate acestea, de drumurile extenuante, de nopțile petrecute prin mașini, de lipsa meselor, de lipsa timpului liber, de tot stresul reușitei unei producții, de munca sisifică depusă pentru succesul unei producții, rămâne bucuria de a fi în fața oamenilor, a publicului care este, în cele din urmă, cel mai aspru judecător. Eu m-am chinuit până am ajuns unde sunt azi. Am studiat, am făcut sacrificii, am dat din coate, am murit de foame, am depus efort măreț, resurse, toate la un loc, am compus, am cântat, am zâmbit, dar toate-ar fi fost în van, credeți-mă, dacă oamenii nu iubeau ce fac și nu-mi acordau girul lor.

E un fel de schimb pe schimb și e bine că e așa! Cel puțin în cazul meu, pentru că la alții nu mă interesează! Așa am reușit să mă mențin, să fac performanță și să uit de greu, de faptul că uneori mi-e rău, mă doare capul sau oasele, sunt dezamăgit, vreau o duminică liberă sau să stau pur și simplu pe iarbă fără să-mi pese de proiecte. Firește că am ales să fac asta, dar povestea cu artistul cere implicații majore, iar

*„NU uitați să păstrați copilăria
și să trăiți fiecare episod cu
seninătate în privire, pentru că
omul deplin nu poate fi altfel decât
un veșnic copil, gata
să-și deschidă sufletul curat în
fața lumii...”*

strălucirea din față este deseori, în spate, încărcată cu multe variabile.

Poate și de asta nu apare rutina vreodată și nu am timp liber. Și-mi place că-i așa, că fac multe, de la cântat, compus, la pictură, scris sau televiziune. Atunci când apare rutina înseamnă că tot ce ai construit s-a dus pe apa sâmbetei, pentru că nu mai poți să transmiți emoție.

În cazul meu, deși s-au adunat mulți ani de când cânt, automatismul nu a apărut. Muzica e și azi limbajul pe care îl stăpânesc cel mai bine, posibilitatea mea de a mă exprima deplin. Râd și plâng pe scenă și transform fiecare concert într-o mare sărbătoare a sufletului. Când cânt, am tot ce vreau. Iar dacă la asta se adaugă și un minimum de apreciere și de reacție din partea oamenilor, sunt cel mai fericit și mă simt, pe deplin, artist. Un copil al lumii!

Am învățat în toți anii aceștia de viață de până acum că nimeni nu-i perfect pe lumea aceasta. E firesc să greșim, e firesc să avem și lipsuri și să ne dorim să fim mai mult, să vrem mai mult și să luptăm astfel pentru toate aceste dorințe majore. Cumva, perfecțiunea ar fi ceva plictisitor. Sunt mulți oameni care-și doresc asta, dar uită că și slăbiciunile au farmecul lor aparte. Mie-mi place să fiu cât mai aproape de lucrul bine făcut, dar nu transform asta într-o obsesie continuă. Îmi permit să greșesc și știu că astfel totul prinde ulterior o altă formă.

Trăind și lovindu-mă de situații diverse, mi-am dat seama că-mi pot fi uneori propriul dușman. Ne luptăm ca să agonisim, ne luptăm ca să-i mulțumim pe cei de lângă noi, dar uităm astfel că umanitatea este specială tocmai pentru imperfecțiunile ei. Și nu cred că cineva are toate calitățile în așa fel încât să se poată numi perfect. Tocmai asta nu dă nimănui dreptul să-l judece pe cel lângă el, să arunce cu pietre și cu tot felul de injurii. Nimeni, dar nimeni nu are dreptul, nu trebuie să aibă curajul să se uite în grădina celuiilalt dacă nu o știe curată pe-a sa. Nimeni nu trebuie să găsească vinovați pentru propriile neputințe și niciodată nu e cazul să comentăm fără să cunoaștem, fără să avem argumente, rațiuni și adevăruri.

Eu știu mereu că trebuie să-mi văd de felia mea. Știu că trebuie să fiu cât mai bun și să încerc permanent să evoluez, să ies în față cu frumuseți și să nu mă afund în discuții fără rost. Deși știu că în România comentariile și bârfele sunt sport național, aș vrea ca fiecare să-nțeleagă că n-avem voie și nu e deloc elegant să ne băgăm în seamă, să manipulăm, să jignim, să lovim și să nu ne pese de nimic, uitând să ne uităm puțin în oglindă și să ne vedem micimea. Nu m-am considerat niciodată un exemplu pentru cineva, încercând doar să-mi văd de treabă și să muncesc pentru tot ce mi-am propus să realizez în viață.